

Kapitola 1.

Historie knihy mrtvých

Poté co mě málem trefil obrovský ciferník kostelních hodin, jsem začal být více opatrný. Nešlo ani tak o dopadající trosky, jejichž déšť už skoro ustal, jako o ty, co už na zemi byly. Všude kolem se válely různě velké kusy zdiva, prken a trámů, ze kterých k temnému nočnímu nebi, trčely hroty prastarých rezavých hřebů, ručně kovaných v dobách, kdy strojná výroba ještě neexistovala.

A potom jsem ji zahlédl. Mezi troskami, které stále dopadaly na zem, ležela malá v kůži vázaná knížka. Ta, kterou mi Johnnie, tenkrát v noci, na teď už neexistujícím hřbitově ukazoval. Vypadala úplně stejně jako tenkrát. Vůbec mě to nepřekvapilo. Ta kniha se nedala zničit.

Sehnul jsem se a zvedl jí, ale jako by mou rukou projel elektrický proud. Zase jsem ji zahodil, ale nemohl od ní odtrhnout oči. Jako by mě měla ve své moci. Nechtěl jsem tu knihu, ale zároveň jsem ji tu nemohl nechat. Byla zlá. Připravena pohltnout svého majitele a proměnit jeho konání ve zkázu. Stejně tak, jako to provedla Johnniemu. Znovu jsem ji zvedl. Ten elektrizující pocit už nebyl tak silný. Rychle jsem ji strčil do zadní kapsy kalhot. Jarda s Ficim si ničeho nevšimli. Byli upoutáni apokalypsou pod námi. Část města hořela, domy nejbližší hřbitovu byly v troskách.

Proplétali jsme se tou změtí hořící suti. Všude kolem byla spousta lidí, kteří se snažili vyprostit své blízké z trosek domů. Nikdo si nás nevšímal. Byli jsme špinaví a potrhání. Další oběti mohutného výbuchu, jenž srovnal tuto čtvrť se zemí. Mezi místní jsme dokonale zapadli.

Před mým domem jsme se rozloučili. Každý teď chtěl být sám. Obzvláště já, ke kterému promlouvala ďábelská kniha z jeho levé zadní kapsy.

„Přečti si mě. Čti ze mě. Musíš to přečíst nahlas.“

Doma jsem knihu otevřel. Bylo to poprvé co jsem s ní byl sám.

Knihy byla napsaná krví, jakýmsi zvláštním klínovým písmem, kterému jsem nerozuměl. Ale byl jsem si jistý, že kdybych chtěl, dokázal bych ho přečíst. Však Johnnie z ní také četl a lingvista to zrovna nebyl.

Co jsem však poznal naprosto bezpečně, byl nápis přes celou první stránku. Vyveden modrým vybledlým inkoustem.

"Lies das Buch niemals laut vor."

Němčinu jsem nikdy neměl rád. Ve škole jsem se učil anglicky, němčina pro mě bylo téměř sprosté slovo. Ale má sestra se učila německy a někde tu po ní musel být starý Česko-německý slovník. Našel jsem ho a po chvíli pátrání mi konečně došel význam německého textu.

"Nikdy nečti z té knihy nahlas."

Ze své skříně jsem vytáhl krabici od bot a vyspal na zem její obsah. Několik zapalovačů, zápalky, časopis Leo a dvě Startky bez filtru, takzvané nouzovky.

Z knihovny jsem vyndal obrázkovou Bibli pro děti a hodil ji do krabice. Na ní zlou knihu a návrh kapesní vydání Nového zákona, které kdysi matce vnutil nějaký pošahaný Jehovista, nebo co to bylo. Těžko říct, těhle pomatenců se po revoluci vyrojily mraky. Kdo se v nich měl vyznat.

Krabici jsem pomaloval dalšími kříži, černou tlustou fixou a hodil do skříně, kterou jsem zamkl. Teprve potom hlas ustal.

Ale ne tak úplně. Když už kniha neměla dost síly, mluvit ke mě v bdělém stavu, promlouvala ke mě ve snech. Ukazovala mi výjevy ze své historie a já konečně zjistil, co je kniha zač a proč skončila právě u mě.

638 n.l. nedaleko Edessy, dnešní Turecko

Kapitán Sadar, velitel elitní vojenské jednotky, právě procházel vyraženou branou pevnosti Elender, ležící asi padesát kilometrů jižně od Edessy, kterou teprve před několika dny dobyla nezastavitelná armáda muslimského Chalífa Mustafy Ibn Al-Rašída, který využil rozkol mezi západní a východořímskou říší, aby kousek po kousku obsadil její ohromné území.

Chalífa Ibn Al-Rašíd byl moudrý a laskavý panovník, proto ve své neskonale dobrosrdečnosti nařídil, aby byly ušetřeny životy všech nevěřících psů, pokud konvertují k učení Mohameda, proroka jediného pravého boha, všemohoucí Alláha, k Islámu. Ten den tekly ulicemi Edessy potoky nevěřící krve.

Kapitán Sadar procházel nádvořím pevnosti, pokryté chladnouchými těly obránců.

Dobrosrdečnost mu byla na rozdíl od jeho vládce cizí, proto se začátkem útoku vydal rozkaz všem lidem v pevnosti zabít.

Nemohl si dovolit nechat žádné svědky, protože už při příchodu do Edessy zaslechl zvěsti, že v pevnosti se nachází nesmírné bohatství. Především zlato a drahé kamení. Kořist by mu umožnila zakoupit od Chalífa část nově dobytého území, ve kterém by se mohl stát vládcem svého vlastního království.

S touto myšlenkou dorazil k hlavnímu sálu pevnosti, kde na něj čekala dvacítko jeho nejvěrnějších.

Zrovna se chystal vydat rozkaz k útoku, když se dveře do sálu otevřely. Kapitán Sadar a jeho věrní vstoupili.

Uprostřed kruhového sálu se z kamenné podlahy zvedal rudý oheň, na jehož plamenech se vznášela velká prastará kniha v kožené vazbě.

Před ohněm na zemi seděly tři postavy v černých kápích a na malých stolcích před sebou na listy papíru opisovaly podivné symboly z knihy v plamenech. Na pravé straně další postava v černé kápi lisovala kusy těl, jejichž krev byla používána jako inkoust. Vedle lisu se válela hromada rozmačkaných částí lidských těl .

Nalevo pak další zahalená postava dokončovala vazbu první z opsaných knih. Kůži na vazbu si brala z lidského těla před sebou. Ještě pár stehů a kniha bude hotová. Kapitán Sadar, zvyklý na prolitou krev, se otřásl. Něco tak barbarského ještě nikdy neviděl. A navíc mu tu jaksi chybělo ono slibované bohatství.

„Ty,“ ozval se syčivý hlas z druhé strany sálu, od postavy v černé kápi, která seděla na trůnu z kostí.

„Ty, barbare. Jak se opovažuješ proniknout do mého chrámu se svými pohanskými psy!“ Postava v kápi povstala ze svého trůnu. Dva a půl metru vysoká, s širokými rameny, s tváří skrytou temnotou.

Ale kapitán Sadar byl nejlepším z nejlepších Chalífových velitelů. Jen tak se ničeho nezalekl. Jemu a jeho lidem nikdo do pohanských psů nadávat nebude. A navíc tady není žádné zlato.

Pozvedl svůj zahnutý meč.

„Alláhu akbar!“ zakřičel povel k útoku. Dvacítka jeho věrných zaútočila a během několika chvil pobila všech šest mužů, včetně obra bez tváře. Nijak se nebránil.

Potom nechal Sadar vynést z chrámu jedinou dokončenou knihu a všechny rozepsané listy a zdi chrámu dal strhnout na stále žhnoucí rudý oheň, v jehož plamenech se otáčela podivná kniha.

Rozepsané listy s dokončenou knihou potom nechal spálit na nádvoří.

Jenomže ta zatracená kniha vázaná v lidské kůži nechtěla hořet.

Kapitán Sadar se tedy rozhodl, že ji vezme s sebou do Edessy. Cítil, že tak ďábelskou knihu nemůže jen tak nechat. Ať si s ní láme hlavu někdo jiný.

Imám, svatý muž, rádce a věrný přítel Chalífův, si s knihou hlavu nelámal. Ihned poznal zlo v knize se skrývající. Poradil Chalífovi vystavit mešitu v srdci Edessy a do jejích základů pohřbit knihu ve zlaté truhle pokryté verši z Koránu.

Kniha si denního světla moc neužila. Bylo to poprvé co na dlouhá staletí zmizela. Ale ještě před tím se na ty, kteří se s knihou dostali do kontaktu, přeneslo něco z její moci.

Kapitán Sadar se svého snu nedočkal. Za shromáždování válečné kořisti patřící Chalífovi, byl odměněn stětím hlavy. Jeho tělo bylo spáleno a jeho jméno navždy vymazáno ze všech historických záznamu.

Zato Chalífa Mustafa Ibn Al-Rašíd i přes ztrátu jednoho ze svých nejlepších velitelů, pokračoval vítězným tažením východořímskou říší, aby jeden z jeho potomků nakonec dobyl samotnou Konstantinopoli a položil tak základy dnešního Turecka. Kniha byla prostě nevyzpytatelná.

1094 n.l. Auvergne, severní Francie

Rytíř Jean d'Auvergne nebyl zrovna vzorem ctnosti, jak si dnes středověké rytíře představují mladé, zasněné slečny. Téměř veškeré rodinné jmění prohrál v kostkách a dalších hazardních hrách, provozovaných v krčmě U Černé ruky dole v Auvergne, malé vesnici ležící ve stínu Jeanova hradu. Ale rytíř d'Auvergne po penězích netesknil. Jako šlechtic měl

zaručené určité příjmy plynoucí z jeho postavení. To však platilo jen do minulé středy. Minulou středu se rytíř Jean d'Auvergne opil v krčmě U Černé ruky a svůj hrad prohrál v kartách. Trochu ho to ráno překvapilo, ale podpis na smlouvě byl vážně jeho. Aby nepřišel o rodinné sídlo, půjčil si nemalou částku od místního obchodníka Ehuda Simmela. Ale bylo to jako vytloukat klín klínem. Dnes se tomu říká dluhová past.

A pak přišel učiněný zázrak. Papež Urban II. vyhlásil výpravu o znovu ovládnutí Svaté země a navrhl přihodil automatické odpuštění všech hříchů všem zúčastněným, což bylo dobré. A král Filip II. se zaručil za všechny majetek šlechty po dobu výpravy, což bylo ještě lepší.

Jean byl nadšen. Nejen, že nepřijde o svůj hrad, jenž nechal jeho předek vystavět už v devátém století, ale bude mít dost času a možností sehnat dostatek jmění na jeho vykoupení. Tak jako mnozí i rytíř Jean d'Auvergne slyšel nepřeborné historiky o Svaté zemi a jejím nezměrném bohatství. Válečné kořisti, která čeká jenom na něj.

Nečekal na nic a se svým věrným sluhou vyrazil vstříc Svaté zemi. Ještě o tom nevěděl, ale právě se stal účastníkem 1. křížové výpravy.

Po dlouhé a strastiplné cestě se nakonec dostal do Konstantinopole, kde se na koncilu svolaném císařem Alexisem, seznámil s Godefroyem z Bouillonu, budoucím vládcem Eddeského království. Godefroy d'Bouillon si mladého šlechtice rychle oblíbil. Ačkoliv neměl rytíř d'Auvergne žádné finanční nadání, byl skvělý válečník, proto se brzy dopracoval až do nejužšího velení d'Bouillonovi armády a přímo se podílel na obsazení Edessy, která se po 262 letech vrátila do rukou křesťanů. Toho dne tekly ulicemi Edessy znovu potoky krve, jen jejím majitelům nikdo nedal na výběr, aby se nechal pokřtít a rovnou je nechal povraždit. Po dobytí Edessy vydal její nový pán rozkaz zničit všechny muslimské symboly ve městě a tímto úkolem pověřil svého chráněnce, mladého rytíře d'Auvergne. Ten na nic nečekal a začal tím nejvýznamnějším. Mešitou al Edessa, nejstarší muslimskou mešitou, postavenou roku 638 na příkaz dobyvatele Edessy Chalífa Mustafy Ibn Al-Rašída.

Rytíř d'Auvergne osobně řídil veškeré demoliční práce mešity, která měla být rozebrána do základu. A tak se stal svědkem nálezu překrásně zdobené zlaté truhly, jenž skrývala ohyzdnou v kůži vázanou knihu.

Rytíř si samozřejmě nález přivlastnil a jako zázrakem se ze skvělého válečníka proměnil v ještě skvělejšího obchodníka. Ještě téhož roku se vyplatil ze služby u krále Godefroye a vrátil se zpět do Francie. Vyplatil všechny své závazky a neuvěřitelně rozšířil své jmění skládající se především ze zlata, zbylého z jedné muslimské truhly. Nechal přestavět svůj hrad z 9.století na honosné rodinné sídlo s nádhernou soukromou kaplí, do které nechal přemístit těla svých předků. Svůj život zasvětil pomoci chudým vesničanům jejichž obec nesla jeho jméno. Nakonec se oženil a zplodil syna. Ale svého jediného potomka si moc neužil. Tři roky po jeho narození beze stopy zmizel. Nikdy nikomu neprozradil tajemství svého úspěchu. Nikdy nikomu neřekl o tajemné knize, která se stala jeho rádcem, která mu ve snech zjevovala, jak rozšířit své bohatství. Která nyní odpočívala ve Svaté kapli v hrobce jeho prapraděda zakladatele hradu. Která dozajista stála za jeho zmizením.

Kniha mrtvých byla nevyzpytatelná. A kletba kterou uvrhla na Jeana d'Auvergne se nesla jeho rodem až do roku 1798.

Všem pánům d'Auvergne bylo souzeno zplodit syna a všem do jednoho bylo souzeno do jeho pěti let beze stopy zmizet. Tuto kletbu se podařilo ukončit až Louisovi d'Auvergne, Jeanovu potomku, který zemřel bezdětný během francouzské revoluce, oběšen na konopném provaze na hradní bráně, rodinou d'Auvergne vždy ochraňovanými, nyní ovšem uvědomělými občany vesnice Auvergne v severní Francii. Historií dál protékaly potoky krve. A Kniha mrtvých dál nerušeně odpočívadla v d'Auvergneově hrobce.

1941 Manson d'Auvergne, severní Francie

Obergruppenführer SS, Joachim Dressler se procházel po rozlehlém hlavním sále hradu a přemýšlel. Jako plukovník SS v okupované Francii se neměl vůbec špatně. Velel speciální jednotce pro vyhledávání artefaktů, podléhající osobně samotnému Reichsführerovi SS Heinrichu Himmlerovi.

Jeho jednotka byla pověřená vyhledáváním artefaktů na okupovaných územích pro Himmlerovu okultní společnost Thule.

Dressler již pročesal celý protektorát Böhmen und Mähren a přinesl Himmlerovi pár zajímavých kousků. Ten nejlepší našel ve starobylé Praze. Mělo se jednat o samotný Shem Hameforash, který podle legendy oživoval mrtvé. Co je na tom pravdy, Joachim nevěděl. Všechny nalezené artefakty byly převáženy na tajné místo ve východním Německu, kde byly, jak mu řekl sám Himmler, postoupeny dalšímu bádání.

Ale teď byl plukovník Dressler a jeho jednotka tady. Na severu Francie ve starobylém hradu, který mohl skrývat nejedno tajemství. Jenže jeho lidé pročesávali hrad už třetí den. A zatím nic nenašli.

Ale plukovník měl na tyhle věci čuch. Znal legendu o prokletí rodu d'Auvergne a jeho instinkt ho ještě nikdy nezklamal.

Zbývalo poslední neprozkoumané místo, rodinná kaple.

Plukovník Dressler sice byl nacista, ale vychovaný v přísné katolické rodině. Otevřít kapli a znesvětit její hroby mu bylo proti vůli. Ale zároveň byl kariérista, toužící po postupu a přízni svého nadřízeného. A ta věc co se tam skrývá a on si byl jistý, že se tam něco skrývá, ho mohla vystřelit do nejvýše postavených míst v nacistické hierarchii.

Nakonec se rozhodl. Vydal příkaz otevřít kapli a prozkoumat hrobky. A tam ji našel.

Pod kamennou deskou, v hrobce Fredericka d'Auvergne, ležela vysušená mrtvola zakladatele hradu, oděná do nejlepší zbroje své doby. Na prsou měla položený velký nádherně zdobený štít a pod štítem malou ošklivou knihu.

Plukovník uchopil knihu a ihned pocítil její velkou moc. Konečky prstů mu projela její síla, jakoby se dotkl obnažených elektrických drátů.

Na nic nečekal a ještě téhož dne se vydal do Berlína, aby knihu osobně předal samotnému Himmlerovi.